

روایتی از زندگی زنی که با هنر در تلاش
برای انتقال مفاهیم دینی است

خالق روضه‌های مصور

لیلا جان قربان | اینجا یک کارگاه هنری است که مانند یک حسینیه عمل می‌کند، جایی که هنر رنگ و بویی خاص می‌گیرد، جایی به نام «خانه حسین»^(۱). جرقه این ابتکار سه سال پیش خیلی اتفاقی در ذهن هاجر سلیمی نمین، به عنوان یک بانوی هنرمند روضه‌دار ایجاد شد. او دکترای پژوهش هنر دارد و عضو هیئت علمی دانشگاه الزهراء^(س) است. به قول خودش: «سال‌ها استودیوی در مجاورت خانه‌ام داشتم که در آن مشغول فعالیت‌های هنری بودم. از طرفی نیت برگزاری روضه هم داشتم و روضه‌ها را در منزل برگزار می‌کردم. اما از سال ۱۴۰۱، با تغییر مکان استودیو، تصمیم گرفتم روضه‌ها را هم به آنجا منتقل کنم و به این ترتیب استودیو-حسینیه هنری با نام «خانه حسین»^(۲)، از همان زمان آغاز به کار کرد. این استودیو-حسینیه محلی برای تولد آثار زیادی با محوریت ائمه^(ع) بوده است. این طور که خالق این آثار می‌گوید، «خانه حسین»^(۳)، با شعار «دل، خانه حسین»^(۴) است، و رویکردی هنری و نوآورانه، سعی در زنده نگه داشتن حماسه حسینی دارد و در این راستا به صورت فردی و گروهی قرارگیری ذکر و یاد امام حسین^(ع) را در سبک زندگی جوانان، یادآوری و ترویج می‌کند: «در این استودیو-حسینیه، تعدادی از دانشجویان و اساتید تصویرگری، نقاشی، گرافیک، نگارگری و خوش‌نویسی با وجه مشترک علاقه و ارادت به امام حسین^(ع) گرد هم آمده‌اند و هسته‌ای را برای پژوهش، آموزش و خلق اثر هنری پیرامون هنرهای مرتبط با نبی اکرم^(ص) و ائمه اطهار^(ع)، به خصوص امام حسین^(ع) تشکیل داده‌اند. این بانوی هنرمند با اشاره به اهمیت انتقال معارف دینی به نسل جوان با روش‌های روز، می‌گوید: «دغدغه این مجموعه، دستیابی به زبان و بیان معاصر در هنرهای مقدس و دینی برای ارتباط‌گیری با جوانان است. هنر می‌تواند آداب و رسوم گذشتگان برای زنده نگه داشتن یاد امام حسین^(ع) را به زبان معاصر ترجمه کند. یعنی به آن محتوای اصیل و سنتی، صورتی نوگرایانه دهد تا بتواند با مخاطب جوان معاصر ارتباط برقرار کند.»

یک ورود متفاوت

همراه با او کمی به پیش از شکل‌گیری «خانه حسین»^(۵) برمی‌گردیم. از روزهای شروع هنرهایش می‌گوید: «از سال ۱۳۸۴ تصویرگری را به صورت حرفه‌ای شروع کردم و از سال ۱۳۹۰ تدریس در دانشگاه به عنوان عضو هیئت علمی دانشگاه الزهراء^(س). از سال ۱۳۹۴ علاوه بر تصویرگری و گرافیک وارد حوزه نقاشی، مجسمه‌سازی، نویسندگی، طراحی زیور، کیوریتوری (Curator) و برخی فعالیت‌های جدید شدم. می‌خواهم دلیل ورودم به این حوزه از فعالیت‌ها را توضیح بدهم. من در دوره‌ای که تصویرگری می‌کردم، احساس کردم به رغم اینکه رشته‌ام را خیلی دوست دارم، در فضای تصویرگری دستم یک جاهایی خیلی بسته است. از یک جایی تصمیم جدی گرفتم که خودم را به فضای تصویرگری محدود نکنم و تجربیات جدیدی را شروع کنم. این بود که وارد حوزه ایلوستریشن گری شدم، یعنی تصویرگری‌هایی که در نگارخانه ارائه می‌شوند، نه در کتاب. یا وارد حوزه کتاب‌های مصوری بشوم که نویسنده‌اش خودم باشم. اولین مجموعه، اثری بود به نام «دلیخون» که یک پرنده ماهی است که از دل خون درمی‌آید و حجمی است که از سقف آویزان می‌شود. من اینجا یک تجربه خیلی جدی و جدید داشتم. از یک اثر خلق کردم. بعد از روی بوم تبدیل شد به یک حجم.»

تولد از دل خانه

این مادر چهل و چهار ساله که عضو پیوسته انجمن تصویرگران کتاب کودک ایران نیز هست، درباره میزان شباهت خانه خودش به «خانه حسین»^(۶) و چگونگی ترویج معارف حسینی توسط بانوان و مادران، معتقد است: «شباهت خانه ام به «خانه حسین»^(۷)، مانند شباهت فرزند به مادر است. زیرا «خانه حسین»^(۸) روزگاری جزوی از خانه خودم بود و از دل خانه و سبک زندگی خودم زاده شد. خانه ما وقتی «خانه حسین»^(۹) می‌شود که امام حسین^(ع) در آن مکرر یاد شود و این حقیقت به نوعی با سبک زندگی ما ارتباط پیدا کند. زنان و مادران تأثیر زیادی در شکل‌دهی به سبک زندگی خانواده و فرزندانشان به عنوان نسل امروز و آینده دارند. به عنوان مثال، مادرم یادمان داده بود بعد از نوشیدن آب، بگوئیم «سلام بر حسین»^(۱۰). کافی است مادرها این دست‌آموزه‌ها را به همین سادگی به نسل بعدی منتقل کنند تا شاهد بالیدن این معارف در ذهن فرزندان و بروز و ظهورهای با برکت آن در زندگی‌شان باشند. برگزاری روضه با اعضای خانه یا فامیل و حتی دوستان و آشنایان نیز از دیگر راه‌هایی است که می‌تواند به یک رسم نیکو و ماندگار در خانواده تبدیل شود.»

